

สรุปผลการวิจัยและขอเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการรับรู้ของนิสิตครูศาสตร์ ในความถูกต้องหลักไวยากรณ์ของประโยคบอกเล่าที่จัดลำดับส่วนประกอบของประโยคต่างกัน สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

ความมุ่งหมาย

1. เพื่อศึกษาผลการรับรู้ของนิสิตในความถูกต้องหลักไวยากรณ์ ที่มีต่อการจัดลำดับส่วนประกอบทั้ง 4 ของประโยค
2. เพื่อทราบลักษณะของการจัดลำดับส่วนประกอบทั้ง 4 ของประโยคบอกเล่า ที่นิสิตรับรู้ว่าถูกต้องหลักไวยากรณ์
3. เพื่อเปรียบเทียบผลการรับรู้ความถูกต้องหลักไวยากรณ์ของประโยคบอกเล่าที่ได้จากการรับรู้โดยการฟังและการอ่าน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่าง ผู้รับการทดลองเป็นนิสิตครูศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 1 จำนวน 72 คน เข้ารับการทดลองที่ 1 และชั้นปีที่ 3 จำนวน 72 คน เข้ารับการทดลองที่ 2 ในแต่ละกลุ่มแบ่งเป็นกลุ่มย่อยๆ ได้ 24 กลุ่มละ 3 คน
2. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง
 - 2.1 ประโยคบอกเล่าภาษาไทย ที่ประกอบด้วยส่วนประกอบมาตรฐานและส่วนประกอบประเภทเสริม อันได้แก่ หน่วยเสริมพิเศษ หน่วยเสริมบอกเวลา และหน่วยเสริมบอกสถานที่ จำนวน 24 ประโยค นำประโยคแต่ละประโยคมาจัดส่วนประกอบของประโยคใหม่ให้อยู่ในลำดับต่างๆ กันของประโยค แต่ละประโยคจะจัดได้ 24 แบบ ต่อจากนั้นใช้วิธีสุ่มจัดประโยคเข้าเป็นชุดๆ ได้ 24 ชุด แต่ละชุดประกอบด้วยประโยคที่ไม่-

ซ้ำกันเลขจำนวน 24 ประโยค บันทึกประโยคลงในเทปบันทึกเสียงที่ละจุด จนครบจำนวน

2.2 นำประโยคที่บันทึกลงในเทปบันทึกเสียง มาบันทึกลงในกระดาษ โดยจุดหนึ่งๆ บันทึก 3 กอปปี้ (Copies)

3. วิธีการทดลอง

3.1 การทดลองที่ 1 เป็นการศึกษาผลการรับรู้ความถี่ของการเคยได้ยิน ความถูกต้องไวยากรณ์ และความสามารถในการสื่อความหมายของประโยค โดยใช้การฟัง ผู้รับการทดลอง 72 คน แบ่งเป็นกลุ่มย่อยได้ 24 กลุ่มๆละ 3 คน ทำการทดลองโดยเปิดเทปบันทึกเสียงให้ฟังกลุ่มละ 1 ชุด ให้ผู้รับการทดลองฟังประโยคทีละประโยค และประเมินค่าตามหัวข้อ ความถี่ของการเคยได้ยิน ความถูกต้องไวยากรณ์ และความสามารถในการสื่อความหมาย ลงในกระดาษบันทึกข้อมูลตามเวลาที่กำหนดให้

3.2 การทดลองที่ 2 เป็นการศึกษาผลการรับรู้ความถี่ของการเคยได้ยิน ความถูกต้องไวยากรณ์ และความสามารถในการสื่อความหมายของประโยค โดยใช้การอ่าน ผู้รับการทดลอง 72 คน แบ่งกลุ่มเช่นเดียวกับการทดลองที่ 1 ให้ผู้รับการทดลองอ่านประโยค และประเมินค่าลงในกระดาษบันทึกข้อมูลตามหัวข้อเดียวกันกับการทดลองที่ 1

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการรับรู้ประโยคบอกเล่า 24 แบบ และค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการรับรู้ประโยคบอกเล่า ที่จัดลำดับส่วนประกอบต่างกัน

2. วิเคราะห์ความแปรปรวน แบบวิเคราะห์ปัจจัยเดียว เมื่อมีการวัดซ้ำ (Single Factor Analysis of Variance With Repeated Measure) เพื่อเปรียบเทียบผลการจัดลำดับส่วนประกอบของประโยค ที่มีต่อการรับรู้ความถี่ของการเคยได้ยิน ความถูกต้องไวยากรณ์และความสามารถในการสื่อความหมาย เมื่อการจัดลำดับส่วนประกอบใด มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ก็ทำการทดสอบความแตก-

ต่างระหว่างคู่คะแนนรวมของการรับรู้ ตามวิธีการของนิวแมน-คูลส์ (Newman - Kuls.)

3. ใช้ t-test ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้ ความถี่ของการเคยได้ยิน ความถูกต้องหลักไวยากรณ์ และความสามารถในการสื่อความหมายของประโยค ที่ได้จากกลุ่มที่ฟัง และกลุ่มที่อ่านประโยค

4. วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ 3 ตัวแปร (Three -Ways Analysis of Variance -pxqxr Factorial Experiment Having n Observations per Cell.)

ของคะแนนการรับรู้ความถี่ของการเคยได้ยิน ความถูกต้องหลักไวยากรณ์ และความสามารถในการสื่อความหมายของประโยค ที่ได้จากกลุ่มที่ฟังและกลุ่มที่อ่านประโยค

5. วิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตาม หากคามัธยฐานและพิสัยของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตาม

ผลการวิจัย

ในการวิจัยเรื่องการรับรู้ของนิสิตครุศาสตร์ในความถูกต้องหลักไวยากรณ์ของประโยคบอกเล่าที่จัดลำดับส่วนประกอบต่างกัน ปรากฏผลดังนี้

1. ผลการรับรู้ความถี่ของการเคยได้ยินประโยคของกลุ่มตัวอย่างที่ฟังและกลุ่มที่อ่านประโยคเหมือนกันคือรับรู้ประโยคที่มีรูปแบบต่างกันมีความถี่ในการใช้ต่างกัน
2. ผลการรับรู้ความถูกต้องหลักไวยากรณ์ของประโยค กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มรับรู้ประโยคที่มีรูปแบบต่างกัน มีความถูกต้องหลักไวยากรณ์ต่างกัน
3. ผลการรับรู้ความสามารถในการสื่อความหมายของประโยค กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มรับรู้ประโยคที่มีรูปแบบต่างกัน มีความสามารถในการสื่อความหมายต่างกัน
4. กลุ่มที่ให้ฟังประโยครับรู้ความถี่ของการเคยได้ยิน ความถูกต้องหลักไวยากรณ์ และความสามารถในการสื่อความหมาย มีความสัมพันธ์กัน ส่วนกลุ่มที่ให้อ่านรับรู้ความถี่ของการเคยได้ยินมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการสื่อความหมาย แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับความถูกต้องหลักไวยากรณ์

5. รูปแบบประโยคที่กลุ่มตัวอย่างรับรู้ว่าถูกหลักไวยากรณ์ เรียงลำดับส่วนประกอบดังนี้ หน่วยเสริมพิเศษอยู่ในลำดับที่ 1 ส่วนประกอบมาตรฐานอยู่ในลำดับที่ 3 หน่วยเสริมบอกเวลาและหน่วยเสริมสถานที่อยู่ในลำดับที่ 4

ขอเสนอแนะ

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ได้ผลไม่สมบูรณ์ตามที่ผู้วิจัยต้องการ จากข้อบกพร่องที่ผู้วิจัยได้ประสบมา จึงขอเสนอแนะดังนี้

1. การวิจัยครั้งนี้กลุ่มตัวอย่างสองกลุ่ม มีระดับชั้นเรียนต่างกัน คือกลุ่มที่ให้ฟังประโยคเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 กลุ่มที่ให้อ่านประโยคเป็นนิสิตชั้นปีที่ 3 การที่ชั้นเรียนต่างกัน อาจมีผลต่อการทดลอง จึงน่าจะได้ทำการวิจัยกับผู้ศึกษาอยู่ในระดับชั้นเดียวกันบ้าง อาจได้ข้อค้นพบที่ต่างไปจากการวิจัยครั้งนี้

2. ควรแก้ไขประโยคที่ให้กลุ่มตัวอย่างอ่านเสียใหม่ โดยแก้ที่การพิมพ์ ควรพิมพ์ประโยคเป็นวรรคตอนตามธรรมชาติของการพูด ซึ่งมีจังหวะพักในระหว่างประโยค ทั้งนี้เป็นการขจัดความสับสนในการแบ่งวรรคของผู้อ่านให้หมดไป และควรกำหนดเวลาในการอ่านด้วย

3. ผลการวิจัยครั้งนี้ นิสิตกลุ่มที่อ่านประโยครับรู้ว่ารูปแบบประโยคที่ได้ยินบ่อย เป็นรูปแบบที่สามารถสื่อความหมายได้ดี แต่เห็นว่ารูปแบบนั้นไม่ถูกหลักไวยากรณ์ ตามแนวคิดของนักภาษาศาสตร์นั้นรูปแบบไวยากรณ์จะสัมพันธ์กับความหมาย ดังนั้นน่าจะมีตัวแปรที่ทำให้ผลการรับรู้เป็นไปดังกล่าว จึงควรจะได้ทำการศึกษาวิจัยต่อไป

จากสิ่งที่ค้นพบในการวิจัยครั้งนี้ อาจนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ ผู้วิจัยขอเสนอแนะดังนี้

1. ประโยคบอกเล่าที่จะมาใช้ในการติดต่อสื่อสาร การเรียนการสอนและจิตวิทยาประยุกต์ที่ใช้ภาษาเป็นองค์ประกอบสำคัญ เพื่อให้รับรู้ได้ง่าย รวดเร็วและเข้าใจได้ดี ควรจะให้หน่วยเสริมพิเศษอยู่ในอันดับแรกของประโยค ส่วนประกอบมาตรฐาน หน่วยเสริมบอกเวลาหรือหน่วยเสริมบอกสถานที่เรียงถัดมาตามลำดับ

2. ควรจะได้นำผลการวิจัยทางภาษาไทยที่มีผู้เสนอไว้เป็นวิทยานิพนธ์มาใช้ให้เป็นประโยชน์ในการพิจารณาสร้างไวยากรณ์ไทยขึ้นใหม่ แทนตำราไวยากรณ์เก่าที่เขียนขึ้นโดยอาศัยแบบแผนของต่างประเทศมาตามภาษาไทย ซึ่งไม่ถูกต้องตามกฎหมายเกณฑ์ของภาษาไทย

3. ขอบกพร่องอย่างหนึ่งของภาษาไทย คือ ภาษาพูดกับภาษาเขียนแตกต่างกัน ภาษาราชการต่างจากภาษาที่ใช้พูดในชีวิตประจำวัน ทำให้สื่อสารกันไม่ได้ก็เท่าที่ควร และการเรียนภาษาเป็นไปด้วยความลำบาก จึงควรจะปรับภาษาพูดให้เหมือนกันหรือใกล้เคียงกันกับภาษาเขียน ในทางจิตวิทยาสังคม คนในชาติจะรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันยิ่งขึ้น และในทางจิตวิทยาการศึกษา การเรียนรู้ภาษาจะง่าย เนื่องจากมีการถ่ายโยงทางบวก (Positive Transfer) จากภาษาพูดไปสู่ภาษาเขียน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย